

[Per Federspiel.]

Jeg kan heller ikke dele ministerens optimisme med hensyn til De Forenede Nationers betydning for udviklingen af et internationalt retssamfund. Det er jo beklageligvis netop på dette punkt, respekten for retsordenen, at vi i vor generation har gjort de mindste fremskridt, hvis man ikke ligefrem skal tale om tilbageskridt. For 20 år siden vedtog De Forenede Nationer den universelle erklæring om menneskerettighederne, men det ville være naivt at hævde, at denne erklæring i nævneværdig grad har været efterlevet. Det er faktisk kun her i det gamle Vesteuropa, at det er lykkedes os at skabe en egentlig bindende konvention om de fundamentale frihedsrettigheder. Den har haft sin virkelige betydning for retsudviklingen, og den bliver vel nu sat på sin alvorligste prøve ved den sag, som af de tre nordiske lande og Holland er rejst over for statskupregeringen i Grækenland.

Mit parti kan tiltræde, at regeringen sammen med disse regeringer har fulgt Europarådets rådgivende forsamlings opfordring til at indbringe den græske regerings krænkelse af menneskeretskonventionen for den kompetente instans, altså den europæiske menneskeretskommission. Men jeg tror, man skal være overordentlig varsom med at blande politiske demonstrationer og retslig procedure sammen. Når vi nu er nået så langt i civilisationen, at der ligefrem findes retsmidler over for foreteelser, som vi må anse for farlige for udviklingen i Europa — og ethvert angreb mod demokratiet er naturligvis farligt — så må der være stilhed, mens retten taler. Det er jo heller ikke skik og brug, at den offentlige anklager skælder de tiltalte ud. Og det må tillige være retsordenens pris, at der er stilhed, medens retten taler, og at der ikke anvendes andre pressionsmidler end dem, der har deres folkeretlige hjemmel. Der må også være en mulighed for den anklagede til at udtale sig, og jeg vil derfor meget henstille, at regeringen begrænser sin intervention i det græske spørgsmål til den rent retslige proce-

dure; de politiske forhold ligger jo i bedste fald uklart. Vi må indrømme, at efterretningerne fra Athen i mange henseender er foruroiligende derved, at der sker en fortløbende krænkelse af de elementære frihedsrettigheder. Men det styre, der sidder i Athen, må i sidste instans dømmes på, om det har evnen og viljen til at genindføre et egentligt demokrati i Grækenland i overensstemmelse med de europæiske normer, på samme måde som det skete under ganske tilsvarende forhold — jeg ved, at statsministeren er ikke enig med mig i det, men forholdene var ganske tilsvarende — i Tyrkiet i 1960, hvor et demokratisk styre reetableredes efter halvandet års midlertidigt militærstyre.

Jeg kan være enig med regeringen i, at de handelspolitiske vanskeligheder, der er opstået, og som vel ikke er helt uforklarlige, må finde deres rent nøgterne og saglige løsning, men det forudsætter tillige, at vi i vort forhold til Grækenland og den midlertidige kupregering etablerer en saglig og ikke en følelsesbetonet atmosfære.

Dette bringer mig til det, som jeg må betragte som tyngdepunktet i ministerens redegørelse, og som jo også hr. Per Hækkerup betragtede som det væsentlige, nemlig den utvetydige erklæring om, at Danmarks sikkerhedspolitik er uforandret. Statsministeren fremsatte jo en ganske tilsvarende udtalelse under åbningsdebatten, og det kan ikke gentages ofte nok.

I ministerens udredning af NATOs betydning — og NATO er jo til syvende og sidst grundlaget for vor sikkerhedspolitik — nævnte ministeren afspændingen mellem Øst- og Vesteuropa og NATOs afgørende betydning for denne afspænding. Nu finder der jo i det såkaldte Harmel-udvalg inden for NATO forhandlinger sted om en slags ansigtsløftning af NATO forud for det tidspunkt, hvor det kunne tænkes — hvad jeg personlig anser for utænkeligt — at enkelte NATO-stater skulle bruge deres ret til at melde sig ud. Og her fremhæver ministeren, at der under Harmel-drøftelserne har vist